

[Aksel Larsen.]

udrages af det, og at man ogsaa beskæftiger sig med virkelig at faa Administrationen i sin Personalesammensætning bragt i Overensstemmelse med Befolkningens Sammensætning her i Landet. Hvis man ikke gør noget saadant, bliver den meste Tale om Demokrati og Folkestyre ikke andet end det, der er saa afskyeligt for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, nemlig Slagord.

I den indrepolitiske Situation, vi finder os i, med Utilfredshed og Opløsning i Befolkningen, træffes vort Land af Efterretninger om Begivenheder ude i Verden, som ikke kan undlade at have deres Indvirkning saavel paa det danske Folks Mentalitet som paa hele Danmarks udenrigspolitiske Stilling. Det er meget vanskeligt at ride saadanne Storme udefra af, hvis ikke der i Folket selv findes den fornødne Tiltro til egen Kraft, Tillid til Landets Styre og Tillid til den Politik, der bliver gennemført, saa man finder, at det, der eventuelt kan blive angrebet udefra, ogsaa er værd at forsvare. Hvis man vil gøre noget for at betrygge Danmarks truede Stilling, bliver man nødt til, jeg kunde sige i første Række, at beskæftige sig med at skabe bedre Forhold her i Landet, at gennemføre en anden Indenrigspolitik, ellers bliver al Tale om Samling mod Farerne udefra til kønne Talemaader, men tomme Slagord.

Hvad Slagord i øvrigt angaar, forekommer det mig, at Ordet Neutralitet er et saadant. Det kan lyde aldeles mægtigt. Men hvad ligger der i det? Opfattelsen af selve Begrebet Neutralitet er yderst forskelligartet. Et æret Medlem af dette høje Ting har for nylig holdt en Tale, hvor han gør sig til Talsmand for en Neutralitet, der betød, at hvis Danmark blev angrebet, af den eneste Magt, der er Chance for vil angribe det, saa skulde man ikke forsvare sig. Det er selvfølgelig ogsaa en Form for Neutralitet, men jeg tror nu nok, der er andre, hvem en saadan Udlægning af Problemet ikke tilfredsstiller. Det kan ikke klares med almindelige Forsikringer om, at Danmark eller Norden ikke agter at true nogen andre, ikke agter at paabegynde nogen Krig og har absolut Vilje til at staa neutral over for, hvad der sker andetsteds. Man har jo ikke Fred længere, end ens Naboer vil. Spanien havde den allerkraftigste Vilje til at være neutral, ønskede bestemt ikke de krigeriske Begivenheder og blev kastet ud i dem alligevel. Noget lignende kan siges om Abessinien og Kina. Neutralitetserklæringer er ikke tilfredsstillende. Det er vistnok nødvendigt at undersøge Verdenssitua-

tionens Muligheder og saa søge at skaffe sig den størst mulige Sikkerhed under de forhaandenværende Forhold. Hvis man ikke har Vilje til dette og omsætter denne Vilje i Handling, bliver al Tale om, at Danmark og de nordiske Lande vil holde sig neutrale, til tomme Slagord.

Det er beklageligt, at som der kan være adskilligt at udsætte paa Regeringens Indenrigspolitik, saa er der mindst lige saa meget at udsætte paa dens Udenrigspolitik. Det er trist, at hver Gang Statsministeren har været i Sverige og holdt Taler og har ladet sig interviewe, saa beskæftiger han sig i de første Par Dage efter at han er kommet hjem med at dementere, hvad han har sagt, eller dementere de Udtalelser, man tillægger ham i Sverige. Dette skaber unægtelig en ejendommelig Følelse af Usikkerhed, og jeg kan ikke tro, at det i Udlandet kan styrke Tilliden til vort Lands faste politiske Kurs.

Det kan det heller ikke, naar man ser den Side af Udenrigspolitikken, som heder Regeringens ængstelige Vogten paa, hvad Statsborgerne foretager sig herhjemme i Danmark, og naar en hel Del af Statens Administration gennemføres under Mottoet: Vi maa ikke støde Udlandet! Vort Parti har offentliggjort et fuldt ud lovligt politisk Manifest, der siger vor Mening om Situationen og har til Overskrift og Motto: Læg Danmarks Skæbne i Folkets Hænder! Vi havde i dette Manifest sagt, hvad praktisk talt alle Mennesker her i Landet følte og tænkte efter de østrigske Begivenheder, og vi havde jo tænkt os, at det skulde i videst mulig Grad læses af det danske Folk, hvorfor vi ikke alene offentliggjorte det i vor Presse, sendte det ud som Flyveblad og talte om det paa Møder, men ogsaa begyndte at klæbe det op som Plakater overalt, hvor det lod sig gøre.

Det viste sig, at der var et eneste Sted, det ikke lod sig gøre, nemlig inden for Københavns Kommune, alle andre Steder var der ikke noget i Vejen. Her i Københavns Kommune er Opklæbningen af Plakaten blevet forbudt af Politidirektøren, Hr. Stamm, som begrunder det med, at Plakaten er anstødelig over for Udlandet. Dette mærkelige Forbud fra Københavns Politidirektør har vi klaget over til Justitsministeriet, og vi har efter en passende lang Ventetid fra Justitsministeriet modtaget det Svar, at man kan tiltræde den af Politidirektøren trufne Afgørelse. Jeg skal ikke bruge Tiden til nærmere at indgaa paa det mærkværdige Svar fra Politidirektøren, men det kan jo nok antydes, at hvis Regeringen